Dosarul nr.1-236/2025 1-25171332-38-1-09122025

S E N T I N Ț Ă
în numele Legii

16 ianuarie 2026 **or. Rezina**

Judecătoria Orhei, sediul Rezina,
Instanța având în componență:
Președintele ședinței, judecător Eugeniu Russ
Grefier Doina Condrea
Cu participarea:
Procurorului Vasile Botnarenco
Avocatului inculpatului Constantin Mustea
Inculpatului Serghei Groza
Părții vătămate Mihail Para

examinând în ședință judiciară publică, în procedură simplificată pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală, cauza penală după învinuirea lui

Groza Serghei Serafim, născut la ***** cu viza de domiciliu în *****ti, locuiește la Stația c.f. Rogojeni, raionul Șoldănești, studii medii incomplete, divorțat, are un copil minor la întreținere, nesupus militar, neangajat în câmpul muncii, fără antecedente penale, IDNP *****

în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal.

Procedura de citare a fost legal executată.

Cauza s-a aflat pe rolul instanței de fond de la 09.12.2025 până la 16.01.2026.

A C O N S T A T A T :

Fapta prejudiciabilă constatată.

1. Groza Serghei, la 24 octombrie 2025, aproximativ la orele 15:40, aflându-se în gospodăria unde locuiește, în localitatea Stația c.f. Rogojeni, raionul Șoldănești, fiind în stare de ebrietate, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor prejudiciabile și dorindu-le în mod conștient, acționând în mod intenționat și având scopul de a provoca leziuni corporale lui Para Mihail, i-a aplicat ultimului o lovitură cu un cuțit de bucătărie, în regiunea abdomenului, cauzându-i conform raportului de expertiză judiciară nr. 202526D0110 din 30.10.2025 plagă înțepat-tăiată pe abdomen, penetrantă în cavitatea peritoneală, cu lezare de ileon si mezou ileonal, hemoperitoneu (500ml), care conform criteriului pericolului pentru viață, se califică ca vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, Groza Serghei a comis infracțiunea prevăzută de art. 151 alin. (1) Cod penal, ”Vătămarea intenţionată gravă a integrităţii corporale sau a sănătăţii” după indicii ”*Vătămarea intenţionată gravă a sănătăţii, care este periculoasă pentru viaţă*”.

Privind procedura.

2. În ședința de judecată preliminară, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul Groza Serghei a înaintat o cerere şi semnată autentic de acesta, prin care a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, conform prevederilor art. 364^1 din Codul de procedură penală, indicând că recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu, recunoaște vina în săvârșirea infracțiuni incriminate şi nu solicită administrarea altor probe noi.

În ședință de judecată, inculpatul a confirmat veridicitatea cereri întocmite și a susținut

admiterea acesteia, reiterând că recunoaște vina în comiterea fapte incriminate.

La fel, apărătorul Constantin Mustea, care acționează în interesele inculpatului Groza Serghei, în ședință de judecată a confirmat autenticitatea cererii întocmite și a susținut admiterea acestora, cu examinarea cauzei în procedura simplificată.

Acuzatorul de stat, Vasile Botnarenco, în ședință de judecată a considerat posibil admiterea cererii şi examinarea cauzei în procedură simplificată.

Instanța de judecată atestă că potrivit prevederilor art. 364[1], alin. (1) din Codul de procedură penală, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul poate declara, personal prin înscris autentic, că recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Totodată, conform prevederilor alin. (2) al aceluiași articol, judecata nu poate avea loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, decât dacă inculpatul declară că recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu și nu solicită administrarea de noi probe.

De asemenea, în conformitate cu prevederile art. 364[1], alin. (4) din Codul de procedură penală, instanța de judecată admite, prin încheiere, cererea dacă din probele administrate rezultă că faptele inculpatului sânt stabilite și dacă sânt suficiente date cu privire la persoana sa pentru a permite stabilirea unei pedepse și procedează la audierea inculpatului potrivit regulilor de audiere a martorului.

Reieșind din cele expuse *supra,* instanța de judecată remarcând faptul că semnătura inculpatului Groza Serghei din cererea întocmită este autentică, susținută de acesta personal în şedinţă de judecată, iar conţinutul acestei cereri, prin care inculpatul recunoaște fapta incriminată lui, cuprinde o manifestare de voință suficient de clară, dar şi că ultimul a solicitat ca judecarea să se facă în baza probelor administrate în cursul urmăririi penale, precum și nu pretinde la administrarea unor probe noi, reiterând toate aceste argumente și în ședință de judecată, instanța de judecată a admis prin încheiere protocolară cererea inculpatului Groza Serghei cu privire la judecarea cauzei în ordinea prevăzută de art. 364[1] din Codul de procedură penală, adică în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale și a procedat la audierea acestora conform regulilor de audierea a martorului.

În acest sens, instanța de judecată ține să menționeze că potrivit prevederilor art. 325, alin. (1) din Codul de procedură penală „*judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu*”. Or, norma articolului 325, alin. (1) din Codul de procedură penală, fiind guvernată de principiul contradictorialității dintre părți, impune un rol pasiv al instanței în disputa dintre părți.

Astfel, reieșind din rațiunea normei indicate *supra,* cât și de faptul că acuzatorul de stat nu a obiectat asupra cererii înaintate, dar și din faptul că, instanța nu poate din oficiu, să agraveze situația persoanei decât în limitele învinuirii redate în rechizitoriu, au condiționat admiterea cererii inculpatului de examinare în procedură simplificată.

Mai mult ca atât, instanța studiind materialele dosarului, a constat că fapta inculpatului este stabilită și denotă suficiente date cu privire la personalitatea acestuia, pentru a permite stabilirea unei pedepse, rechizitoriul în speță este întocmit în conformitate cu prevederile art. 296 din Codul de procedură penală, iar fapta imputată acuzatului au fost just încadrate conform dispozițiilor prevăzute de Codul penal.

Subsecvent, instanța de judecată a mai stabilit că actele de urmărire penală nu prezintă semne pentru a fi lovite de nulitate absolută, din considerentul că materialele dosarului penal nu conțin careva indici că la faza de urmărire penală ar fi fost încălcat principiul legalității în administrarea probelor, că ar fi fost încălcate drepturile și libertățile fundamentale garantate de

Convenția Europeană, iar participanții la proces nu au formulat cereri referitoare la constarea acestor circumstanțe.

Concomitent, instanţa precizează că nici litera, nici spiritul art. 6 din Convenţie nu împiedică o persoană să renunţe de bunăvoie la garanţiile unui proces echitabil în mod expres sau tacit, dar înainte să se considere că un acuzat a renunţat implicit, prin comportamentul său, la un drept important din perspectiva art. 6, trebuie să se stabilească faptul că putea să prevadă în mod rezonabil consecinţele actelor sale [a se vedea *Hermi împotriva Italiei (MC)*, par. 74; *Sejdovic împotriva Italiei (MC)*, par. 87], iar la caz, inculpatul a înaintat cerere autentică în acest sens, a susţinut în prezenţa unui apărător desemnat, fiind notificat inclusiv despre consecinţele examinării cauzei în procedură simplificată.

Poziţia inculpatului în şedinţă de judecată.

3. În şedinţă de judecată, inculpatul Groza Serghei, prin expunere factologică ce nu contravine învinuirii formulate în rechizitoriu, după depunerea jurământului conform art. 108 din Codul de procedură penală şi fiind preîntâmpinat de răspunderea penală pentru oferirea declarațiilor intenționate false, a indicat, că recunoaște vina, ce i se incriminează. A indicat că, în toamna anului 2025 în timpul zilei, acasă, a servit băuturi alcoolice cu Odajiu Iurie și Para Mihail. La un moment între el și Para Mihail a izbucnit un conflict din cauză că ultimul i-a răsturnat vasul cu vin. El a luat cuțitul de pe masă și l-a înfipt pe Para Mihail. După care Para Mihail a plecat la punctul medical, iar el a rămas acasă să doarmă. Apoi au venit colaboratorii de poliție. Se căiește sincer de cele comise şi îi pare foarte rău. Și-a cerut scuze de la Mihail.

Cu privire la aprecierea probelor și încadrarea juridică

4. Potrivit art. 384 din Codul de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentința se adoptă în numele legii. Sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată.

Conform art. 389 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată și nu poate fi bazată pe presupuneri.

Instanța de judecată reține că, sentința de condamnare nu poate fi întemeiată pe presupuneri. Sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost lichidate și apreciate corespunzător. Toate îndoielile care nu pot fi înlăturate vor fi interpretate în favoarea inculpatului. Astfel, instanța de judecată este obligată prin prisma prevederilor art. 384 alin. (3) din Codul de procedură penală, să emită sentința legală, întemeiată și motivată, bazată pe principiile generale ale efectuării justiției.

Instanța de judecată remarcă că, în privința inculpatului Groza Serghei a fost pornită urmărirea penală și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare. La fel, în contextul art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, inculpatului i-a fost adus la cunoștință atât *„natura”* şi *„cauza”* acuzaţiei, cât și probele pe care se fundamentează aceasta, într-o manieră detaliată prin ordonanța de recunoaştere în calitate de bănuit, prin ordonanţa de punere sub învinuire și rechizitoriul întocmit.

În același timp, se impune a preciza că, potrivit prevederilor art. 6 din Convenție, în dreptul la un proces echitabil se atribuie și necesitatea motivării hotărârii. Sub acest aspect în cauzele *Hiro Balani contra Spaniei, Vandehurk contra Olandei, Ruiz Torija contra Spaniei și*

Boldea contra României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art.6 paragraful 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze hotărârile. Amploarea acestei obligații poate varia însă în funcție de natura hotărârii, trebuind avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în fața instanței, precum și diferențele existente în fiecare stat contractant cu privire la dispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie.

De asemenea, CtEDO a arătat că obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate *(cauza Tatishvili contra Rusiei din 2007)*. La fel, art. 6 al Convenției implică în special în sarcina instanței obligația de a examina efectiv mijloacele, argumentele și ofertele de probă ale părților *(cauzele Perez împotriva Franței și Van de Hurk împotriva Olandei)*.

În corespundere cu prevederile art. 93 alin. (1) Cod de procedură penală, probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei.

În continuare, în conformitate cu art.101 alin.(1) și (2) din Codul de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinenței, concludenții, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Astfel, instanța statuează că chiar dacă inculpatul Groza Serghei își recunoaște vina în comiterea infracțiunii imputate, de către organul de urmărire penală au fost acumulate suficiente probe pertinente și concludente cu privire la caracterul infracțional al faptei comise, cât și a vinovăției acestuia în comiterea infracțiunii, după cum urmează din următoarele mijloace de probă acumulate la faza urmăririi penale și acceptate de inculpat:

-***prin declarațiile părții vătămate Para Mihail*****,** *oferite la faza de urmărire penală, potrivit cărora* la data de 24.10.2025 pe la orele 10.00 a intrat pe la prietenul său Groza Serghei ca să vădă ce mai face. El personal era treaz, iar prietenul său era în stare de ebrietate, la el în ospeție se mai afla un consătean pe nume Iura Odajiu, serveau alcool și i-a propus și lui. Urmare, a stat cu ei la masă și împreună au servit vin, cam aproximativ o oră. Groza Serghei râdea și glumea având un cuțit în mână la care ultimul i-a făcut observație ca să lase cuțitul din mână, și el se așezase pe pat, și în acest timp ultimul vorbea cu Iurie stând în picioare, apoi la un moment dat Groza Serghei s-a ridicat în picioare s-a apropiat de dânsul, nu a văzut ce avea el în mână, pentru că se uita în față și imediat fără a-i zice ceva, l-a înfipt în regiunea abdomenului în partea stângă, apoi ridicând maioul în sus a observat sânge și a ieșit afară, hotărând să meargă la medicul din sat Olesea Grajdean. Ajungând la medic, aceasta i-a acordat primul ajutor medical și ultimul crezând că este doar o julitură a hotărât ca să se refuze de ambulanță, însă dna. Olesea Grajdean a insistat zicând, că ceva e mai grav, în acele momente, simți careva amețeli, urmare venise salvarea, primise o injecție și s-a deplasat cu aceștia la SR Șoldănești, pe drum și-a pierdut cunoștința. Crezând din start că are doar o simplă julitură, hotărâse ca să nu spună la nimeni ce s-a întâmplat cu adevărat, cu atât mai mult că, este prieten cu Serghei, de aceea î-i comunicase medicului din sat, precum că, singur s-a lovit într-o bară din fier. (f.d. 33-34);

- ***prin declarațiile martorului Odajiu Iurii,*** *oferite la faza de urmărire penală, potrivit cărora,* la data de 24.10.2025 după orele mesei, spre seară împreună cu Para Mihail au mers la Serghei Groza ca să servească câte un pahar cu vin, după mai multe pahare cu vin consumate ultimul s-a îmbătat și a adormit pe un pat la Serghei în domiciliu, la un moment dat s-a trezit și a

văzut că aceștia doi se certau și anume Mihail îi zicea lui Serghei că de ce l-a înfipt cu cuțitul la care ultimul s-a ridicat și s-a apropiat de Mihail unde i-a ridicat hainele în sus și a văzut cum lui Mihail îi curgea sânge din regiunea abdomenului și apoi ultimul l-a întrebat cu ce l-a înfipt, la care Mihail a zis că cu cuțitul, apoi îi zise acestuia să se ducă la Costică care este medic la ei în sat și ca să-i acorde ajutor medical. Apoi l-a întrebat pe Serghei de ce a făcut acest lucru, la ce acela a zis că s-a enervat și la înfipt și nu și-a dat seama, și îi pare rău și își cerea mereu scuze de la Mihail .(f.d. 22-23);

- ***prin declarațiile martorului Grajdean Olesea*****,** *oferite la faza de urmărire penală, potrivit cărora,* la data de 24.10.2025 în jurul orelor 12^{00}-13^{00}, fiind acasă pe la orele mesei, de pe pragul casei a văzut cum din deal spre domiciliu său venea consăteanul Mihai Para, care se ținea de burtă și mergea agale și fiind palid, din start s-a gândit că acesta este foarte beat, pentru că acesta de felul lui este mai iutișor, ajungând la aceasta la poartă, ea l-a întrebat ce s-a întâmplat la care ultimul i-a zis ca să iasă la poartă, ieșind fără a zice ceva, Mihail a ridicat maioul în sus și a văzut o rană în regiunea abdomenului și după părerea sa, era de cuțit. Văzând faptul dat, având studii medicale l-a dus în foișorul de vară peste drum de casa sa, unde l-a întrebat ce sa întâmplat la care acesta i-a zis că a căzut într-un prut (armătură din fier), i-a reproșat că minte și nu este adevărat, la care el i-a zis ca să-și facă imediat treaba și să nu-l mai întrebe atâta, că de nu el se va duce singur acasă și se va vindeca. Acordându-i ajutor medical a observat că este o rană asemănătoare celei de cuțit, nu mare, dar adâncă, pentru că acordând ajutor sângele urma să se oprească, însă nu se oprea, și atunci a înțeles că probabil sunt lezate organele interne și este nevoie de chemat salvarea, despre acest lucru i-a zis și ultimului numaidecât, și spunându-i ca să-l cheme pe primarul Ruslan Groza care este rudă cu el, sau să cheme salvarea, la care acesta din start nu dorea nici una nici alta, însă la scurt timp a acceptat ca să îl cheme pe Ruslan primarul, însă ultimul nu răspunse, și ea a hotărât să cheme salvarea, în tot acest timp ultimul îi comunica că îi este somn și voia de mai multe ori la veceu, i-a măsurat tensiunea arterială 115/70, la scurt timp primarul a revenit cu un apel unde i-a comunicat cele întâmplate și acesta imediat a venit la fața locului. La scurt timp a venit și salvarea de la Șoldănești, unde aceasta le-a explicat cele întâmplate, respectiv, medicii i-au măsurat tensiunea arterială și aceasta fiind de 110/80, apoi cardiograma și i-a schimbat pansamentul anterior făcut, după i-a pus și o injecție, apoi după Mihail conștient fiind ajutat de medici s-a urcat singur în ambulanță. De la Mihail se simțea miros de băuturi alcoolice și chiar vizibil se observa că el se afla în stare de ebrietate. Cunoaște că, acesta consuma foarte des alcool și este amic de pahar cu Serghei Groza. Majoritatea timpului Mihail și-l petrece la Serghei în gospodărie servind alcool, ultimul avea maioul plin de sânge și pantalonii la brâu, la fel a observat că maioul acestuia avea o tăietură, asemenea de cuțit exact în locul unde era înjunghiat.(f.d.19-21);

- prin procesul verbal de cercetare la fața locului din 24 octombrie 2025 în gospodărie lui Groza Serghei, prin care a fost ridicat un cuțit (f.d. 9-15);

- prin procesul verbal de examinare a obiectului din 17 noiembrie 2025, prin care a fost examinat un cuțit (f.d. 16-18);

-prin raportul de expertiză judiciară nr. 202526D0110 din 30.10.2025, în care se indică plagă înțepat-tăiată pe abdomen, penetrantă în cavitatea peritoneală, cu lezare de ileon si mezou ileonal, hemoperitoneu (500ml), care au putut fi provocate ca rezultat al acțiunii traumatice cu obiect înțepător-tăietor, posibil ca urmare a unei singure lovituri cu potențial suficient pentru producerea unor asemenea leziuni, posibil în timpul și circumstanțele indicate, conform criteriului pericolului pentru viață, se califică ca vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății (f.d. 26-27).

În acest context, prin prisma alin. (4) art. 100 din Codul de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală au fost verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiind analizate probele administrate, coroborarea lor cu alte probe, necesitatea administrării de noi probe și verificarea sursei de proveniență a acestora.

La caz, instanța susține că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a menționat că, deși articolul 6 § 1 din Convenție garantează dreptul la un proces echitabil, acesta nu stabilește reguli privind admisibilitatea probelor, problemă care trebuie să fie reglementată în primul rând de dreptul național *(Lhermitte v. Belgia [MC], 29 noiembrie 2016, § 83)*, or atunci când Curtea Europeană verifică încălcări ale procedurii de administrare a probelor, ea constată modul în care această încălcare afectează caracterul echitabil al întregii proceduri *(Bykov v. Rusia [MC], 10 martie 2009, § 89, Prade v. Germania, 3 martie 2016, §33, Dimitrov și Momin v. Bulgaria, 7 iunie 2018, § 51, 62)*.

Pe plan național, articolul 95 alin. (1) din Codul de procedură penală prevede că sunt admisibile probele pertinente, concludente și utile administrate în conformitate cu prevederile Codului, iar articolul 95 alin. (2) stabilește că problema admisibilității probelor o decide organul de urmărire penală, din oficiu sau la cererea părților, ori, după caz, instanța de judecată, important fiind *accesul în egală măsură a tuturor părților la cercetarea probei*.

Astfel, instanța a constatat din materialele cauzei că partea apărării a avut accesul în egală măsură la cercetarea tuturor probelor enunțate în rechizitoriu inclusiv să le conteste, în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (4) din Codul de procedură penală, adoptând o poziție clară, prin care au renunțat expres la anumite garanții procesuale, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată.

Prin urmare, fiind cercetate în cumul probele administrate în cadrul urmăririi penale, se constată că acestea sunt pertinente și concludente, precum și coroborează între ele, nefiind stabilite anumite contradicții esențiale și semnificative între probele cu martori și cele materiale, iar în ansamblu confirmă circumstanțele expuse în învinuirea adusă inculpatului.

În alt context, la adoptarea sentinței, potrivit prevederilor art. 385 alin. (1), pct. 1)-4) din Codul de procedură penală, instanța de judecată trebuie să soluționeze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: 1) dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat; 3) dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.

Astfel, conform ordonanței de punere sub învinuire, dar și potrivit rechizitoriului, acțiunile lui Groza Serghei au fost încadrate juridic în baza art. 151 alin. (1) din Codul penal, care la rândul său stabilește răspunderea penală pentru *vătămarea intenţionată gravă a sănătăţii, care este periculoasă pentru viaţă*.

În continuare, instanţa precizează că verificând respectarea condiţiilor prevăzute de Codul de procedură penală şi verificând declaraţiile inculpatului Groza Serghei oferite în instanţa de judecată, care de altfel a recunoscut integral vina în comiterea faptei, oferind detalii semnificante concordante acuzaţiei aduse, în coraport cu declaraţiile martorilor şi cercetarea nemijlocită a restul mijloacelor de probă în şedinţă de judecată, administrate la urmărire penală, instanţa a constatat că a avut loc fapta prejudiciabilă, care a fost săvârşită de inculpat cu vinovăţie, încadrate în conformitate cu prevederile normelor din Codul penal al Republicii Moldova, după semnele invocate *infra.*

Respectiv, prin prisma celor enunţate, instanța apreciază vinovăția inculpatului, care este stabilită prin ansamblul probator administrat în prezenta cauză penală, care confirmă că Groza Serghei i-a aplicat o lovitură cu cuțitul în abdomen lui Para Mihail.

Cu referire la temeiul juridic de atragere la răspundere penală, instanţa concretizează că în conformitate cu prevederile art. 14 alin. (1) din Codul penal, infracţiunea este o faptă *(acţiune sau inacţiune)* prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăţie şi pasibilă de pedeapsă penală.

Conform art. 51 alin. (1) din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârşită, iar componenţa infracţiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

Potrivit art.52 alin.(1) din Codul penal, se consideră componenţă a infracţiunii totalitatea semnelor obiective şi subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracţiune concretă. Alin.(2) al aceluiași articol stabilește că componenţa infracţiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracţiunii potrivit unui articol concret din codul penal.

Conform art. 113 alin. (1) din Codul penal, se consideră calificare a infracţiunii determinarea şi constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite şi semnele componenţei infracţiunii, prevăzute de norma penală. Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători.

Calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători. Instanţa de judecată relevă că în cauza *„Kokkinakis vs Grecia din 25 mai 1993”* CtEDO a statuat că *„(...) o infracţiune trebuie să fie definită clar prin lege. Această condiţie va fi îndeplinită atunci când individul poate să ştie, pornind de la prevederea normei pertinente şi la nevoie cu ajutorul interpretării ce-i este data în jurisprudenţă, ce acte şi omisiuni sunt de natură să-i angajeze răspunderea penală”*.

Instanța de judecată reține faptul, că infracțiunea prevăzută de art. 151 din Codul penal, este plasată de către legiuitor în Capitolul II „Infracțiuni contra vieții și sănătății persoanei”, din Partea specială a Codului penal, componența căreia presupune existența următoarelor elemente constitutive.

Obiectul juridic îl constituie relațiile sociale a căror existență și desfășurare normală sunt condiționate de ocrotirea sănătății persoanei. În acest sens, prin vătămare a integrității corporale sau sănătății trebuie de înțeles săvârșirea ilegală, în mod intenționat sau din imprudență a oricărei acțiuni sau inacțiuni de natură fizico-mecanică, chimică, biologică sau psihică, care a dus o atingere sănătății unei alte persoane, atingere exprimată în dereglarea (gravă, medie sau ușoară) a integrității anatomice a organelor sau a țesuturilor corpului victimei, ori a funcțiilor acestora.

Obiectul juridic special îl formează relațiile sociale cu privire la sănătatea persoanei. Nu are importanță dacă victima avea, sub raportul sănătății, o sănătate desăvârșită sau dacă, dimpotrivă, corpul ei era deja lipsit de anumite părți, după cum nu contează nici dacă victima era pe deplin sănătoasă sau suferea de vreo boală. Este suficient ca sănătatea, aşa cum există, să fi fost vătămată prin acțiunea sau inacțiunea făptuitorului.

Obiectul material al vătămării intenționate grave a integrității corporale sau a sănătății îl constituie corpul persoanei (în viaţă), cu condiția să fie altă persoană decât însuși făptuitorul.

Latura obiectivă are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea sau în inacțiunea de cauzare a vătămării grave a integrității corporale sau a sănătății; 2) urmările prejudiciabile sub forma vătămării grave a integrității corporale sau a sănătății; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă şi urmările prejudiciabile.

Aşadar, fapta prejudiciabilă se poate concretiza în acţiune. Acțiunea poate avea nu doar natură fizico-mecanică, chimică sau biologică, dar şi natură psihică.

Semnul care interesează în mod special, în planul examinării laturii obiective, şi care conferă infracțiunii analizate o fizionomie distinctă în raport cu alte tipuri de vătămare intenționată a integrității corporale sau a sănătății vizează urmările prejudiciabile. Ele se exprimă în vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății.

În acord cu prevederile alin. (1) art.151 CP, indicatorii (criteriile) vătămării grave a integrității corporale sau a sănătății sunt: pericolul ei pentru viață; faptul că ea se exprimă în pierderea vederii, auzului, graiului sau a unui alt organ ori în încetarea funcționării acestuia; faptul că ea se exprimă într-o altă vătămare a sănătății, însoțită de pierderea stabilă a cel puțin o treime din capacitatea de muncă.

Potrivit pct.22 al Regulamentului Ministerului Sănătăţii nr.99/2003, pentru determinarea gradului de gravitate a vătămării integrităţii corporale sau a sănătăţii este suficientă prezența unuia dintre indicatori (criterii), care au un caracter alternativ. Prezenţa oricăruia din ei este suficientă pentru a califica fapta în baza art. 151 CP.

Deloc întâmplător, pe primul loc printre indicatorii vătămării grave a integrităţii corporale sau a sănătăţii se menţionează pericolul vătămării pentru viaţă. Aceasta se datorează gradului de periclitate relativ mai ridicat, în comparaţie cu vătămarea gravă implicând alţi indicatori, care nu se caracterizează prin punerea vieţii în pericol.

Când se cauzează vătămare gravă periculoasă pentru viaţă, atingere se aduce exclusive relaţiilor sociale cu privire la sănătatea persoanei. Pericolul pentru viaţa persoanei are un caracter doar medical, nu şi juridic.

Latura subiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 151 alin. (1) Cod penal, se exprimă, în primul rând, prin vinovăție sub formă de intenție directă sau indirectă.

La rândul său intenția directă se caracterizează prin aceea că infractorul prevede rezultatul faptei sale și urmărește producerea lui prin săvârșirea acelei fapte. Specific intenției directe este un anumit caracter al voinței îndreptată spre o anumită finalitate, spre realizarea unui anumit rezultat, expresie a dorinței infractorului de a produce rezultatul aflat în reprezentarea sa.

Intenția indirectă se caracterizează prin prevederea urmărilor periculoase ale faptei comise de infractor, însă acceptarea posibilității survenirii acestora. În cazul intenției indirecte, prevederea urmărilor periculoase poate fi manifestată numai în vederea posibilității survenirii lor. Între intenția directă și intenția indirectă există și unele deosebiri. Astfel, pentru ca să existe intenție directă, este nevoie ca infractorul să fi urmărit survenirea urmărilor faptei sale, pe care le-a prevăzut. Spre deosebire de aceasta, la intenția indirectă este nevoie ca infractorul să nu urmărească survenirea rezultatului faptei sale, însă să accepte, în mod conștient, posibilitatea survenirii lui.

Subiectul vătămării intenționate grave a integrității corporale sau a sănătății este persoana fizică responsabilă, care la momentul săvârșirii infracțiunii a atins vârsta de 14 ani

Astfel, Groza Serghei, având statut de subiect, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor prejudiciabile, acționând în mod intenționat, i-a aplicat lui Para Mihail o lovitură cu cuțitul de bucătărie în regiunea abdominală.

În concluzie, în cadrul examinării circumstanțelor cazului şi probatoriului administrat, a fost stabilită întrunirea tuturor elementelor infracțiunii în acțiunile lui Groza Serghei şi nu au fost stabilite circumstanţe care să înlăture caracterul penal al faptei.

Prin urmare, instanță ajunge la concluzia că vina inculpatului Groza Serghei în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal, a fost demonstrată incontestabil, ca fiind dovedită, în afară de orice dubiu rezonabil.

5. Cu privire la individualizarea pedepsei.

De către acuzatorul de stat Vasile Botnarenco în dezbaterile judiciare a fost solicitată recunoașterea inculpatului Groza Serghei vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.151 alin. (1) din Codul penal cu stabilirea unei sancțiuni cu închisoare pe un termen de 4 ani, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Partea vătămată Para Mihail a menționat, că nu are pretenții față de Groza Serghei și solicită să-i fie aplicată o pedeapsă nonprivativă de libertate.

Apărătorul Constantin Mustea, care acţionează în interesele inculpatului Groza Serghei, în dezbaterile judiciare a invocat faptul că inculpatul a recunoscut vina integral, se căiește sincer, consideră posibil de aplicat în privința lui Groza Serghei o pedeapsă cât mai blândă în conformitate cu prevederile art. 90 Cod penal.

La rândul său, inculpatul Groza Serghei în cadrul ultimului cuvânt a reiterat că îi pare rău de cele comise.

Potrivit art.24 alin.(2) din Codul de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării şi nu exprimă alte interese decât interesele legii. În cazul săvârşirii unei infracţiuni, instanţa de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracţiune, având deplina libertate de acţiune în vederea realizării acestei operaţiuni, ţinând seama de regulile şi principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operaţiunii de individualizare a acesteia.

La individualizarea judiciară a pedepsei ce se va aplica instanța va avea în vedere dispoziţiile art. art. 7, 75 Cod penal, respectiv: modalitatea şi împrejurările în care a fost comisă infracţiunea, gradul de pericol social mediu al faptei săvârşite, de împrejurările în care a fost comisă fapta, dar şi circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

În conformitate cu art.61 alin.(1) şi (2) din Codul pena l, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanţele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârşit infracţiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricţii drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea condamnaţilor, cât şi a altor persoane.

Concomitent, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferinţe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Pedeapsa aplicată persoanei recunoscute vinovate trebuie să fie echitabilă, legală şi corect individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii şi pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispoziţiile părţii generale a Codului penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Instanţa remarcă că pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri şi restricţii ale drepturilor lui, proporţionale cu gravitatea infracţiunii săvârşite şi este suficientă pentru restabilirea echităţii sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei, statului şi întregii societăţi, perturbate prin infracţiune.

De altfel, pedeapsa este echitabilă şi atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea comiterii de noi infracţiuni atât de către condamnat, cât şi de alte persoane. Or, practica judiciară

demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreţ faţă de ea şi nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni.

În concordanţă, instanţa consideră că o pedeapsă prea aspră generează apariţia unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecinţe contrare scopului urmărit.

În aceste sens, instanța de judecată menționează că scopul pedepsei penale nu este ca aceasta să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că pedeapsa nu trebuie privită ca *„preţul”* pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă, ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile şi urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptăţii, inclusiv prin prisma principiilor proporţionalităţii şi cel al echităţii lor.

Instanţa concluzionează că sentinţa de condamnare în prezenta cauză penală va avea un efect preventiv serios atât pentru inculpat, cât şi pentru alte persoane predispuse la comiterea unor astfel de infracţiuni şi va constitui o garanţie şi o asigurare că drepturile şi libertăţile consfinţite în Constituţia Republicii Moldova şi alte legi ale statului sunt apărate, iar violarea lor este contracarată şi pedepsită.

În cadrul individualizării pedepsei, instanţa de judecată ține cont și de regula nr.6 din Recomandarea NR. R (92) 16 a Comitetului de miniştri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancţiunilor aplicate în comunitate *(adoptată de Comitetul de Miniştri în 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegaţiilor de Miniştri)*, potrivit căreia „natura şi durata sancţiunilor şi măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporţională cu gravitatea infracţiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, cât și cu situația personală a acesteia”.

Din examinarea textului de lege invocat, rezultă că aceste criterii sunt obligatorii şi trebuie avute în vedere în procesul de stabilire şi aplicare a pedepsei.

Privind gravitatea infracţiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) din Codul penal săvârşită de către inculpat, instanţa, conform art.16 din Codul penal, atestă că infracţiunea, în funcţie de caracterul şi gradul prejudiciabil, se atribuie la categoria infracţiunilor grave.

Concomitent, instanța de judecată reține că infracțiunea comisă de către inculpatul Covaliov Ivan face parte din capitolul infracțiunilor contra vieţii şi sănătăţii persoanei, care atentează la valori fundamentale şi anume relaţiile sociale cu privire la protecţia vieţii şi sănătăţii persoanei, pe când potrivit art. 24 alin. (1) din Constituţie, statul garantează fiecărui om dreptul la viaţă şi la integritate fizică şi psihică, iar în cazul eşuării în protejarea vieţii persoanei, vor fi generate obligaţii pozitive statului atât ca să asigure o investigaţie eficientă a cauzei, dar şi de a stabili o pedeapsă echitabilă şi proporţională cu faptele comise sau urmările provocate.

Instanța de judecată reține, că Groza Serghei a comis infracțiunea în lipsa circumstanţelor atenuante, prevăzute la art. 76 din Codul penal.

Recunoaşterea vinovăţiei care atrage incidenţa procedurii simplificate, nu poate valorifica ca o circumstanţă atenuantă judiciară prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că aceleiaşi situaţii de drept să i se acorde o dublă valenţă juridică.

În calitate de circumstanțe agravante, prevăzute la art. 77 din Codul penal, instanța menține săvârșirea infracțiunii de către o persoană în stare de ebrietate, provocată de consumarea alcoolului.

La locul de trai Groza Serghei se caracterizează negativ, la evidență psihico-narcologică nu se află, anterior nu a fost condamnat, în în perioada anului 01.01.2020-29.10.2025 a fost atras

la răspundere contravențională de 12 ori, din care 5 pentru comiterea faptei de Huliganism nu prea grav, 4 pentru comiterea faptei de consum a băuturilor alcoolice în locuri publice. Totodată este de menționat că din 12 sancțiuni de către inculpat au fost executate numai 2.

Instanța mai subliniază că potrivit modului de aplicare a pedepsei prevăzut la art. 364^1 din Codul de procedură penală coroborat cu art. 80^1 din Codul penal, în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârşirea faptelor indicate în rechizitoriu şi a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunităţii sau cu închisoare.

În continuare, instanţa de judecată conchide că art.151 alin. (1) din Codul penal stabileşte o pedeapsă cu închisoare de la 5 la 10 ani.

Respectiv, noile limite ale pedepsei sub formă de închisoare, care sunt pasibile aplicării față de inculpatul Groza Serghei pentru comiterea de către acesta a infracțiunii prevăzute la art.151 alin. (1) Cod penal, determinate potrivit art.80^1 alin. (1) Cod penal, urmează a fi stabilite după cum urmează: de la 3 ani și 9 luni la 7 ani și 6 luni.

Concomitent, la stabilirea pedepsei instanța reține că pericolul social al infracțiunii săvârșite este unul sporit, or reieşind din acţiunile ilicite ale inculpatului a existat un risc iminent de violare a sănătăţii victimei, relaţii sociale care sunt fundamentale şi necesar a fi protejate într-un stat de drept.

În această ordine de idei, ținând cont de cele menționate, de persoana inculpatului, de poziţia apărării, de concluziile acuzatorului de stat, precum şi de circumstanţele în care s-a produs şi a fost comisă infracţiunea, reiesind din prevederile art. 80^1 Codul penal, instanţa consideră că realizarea scopului pedepsei penale de reeducare a făptuitorului şi de prevenire a comiterii de către acesta a unor noi infracţiuni poate fi atins prin stabilirea inculpatului Groza Serghei a unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani.

În corespundere cu art. 72 alin. (3) din Codul penal al RM, în penitenciare de tip semiînchis execută pedeapsa persoanele condamnate la închisoare pentru infracţiuni grave, săvîrşite cu intenţie, prin urmare, inculpatul urmează să execute pedeapsa în penitenciar de tip semiînchis.

Referitor la solicitarea apărării privind aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art.90 Cod penal și anume *suspendarea integrală a executării pedepsei sub formă de închisoare*, instanța de judecată o consideră ca fiind neîntemeiată, or aplicarea în prezenta speță a mecanismului condamnării cu suspendarea condiţionată integrală a executării pedepsei, nu-şi va atinge scopul, iar inculpatul nu va conștientiza gravitatea acţiunilor sale care sunt în esență periculoase pentru societate, iar în pofida acestui fapt, nu și-a făcut concluziile necesare, nu a mers pe calea corijării și a continuat să comită din nou infracțiuni similare, lucru ce este inadmisibil într-un stat de drept.

Însă la caz instanţa consideră că este imperios necesar şi în drept să aplice în privinţa lui Groza Serghei a prevederile părţii generale a Codului penal, în special, a prevederilor art. 90^1 din Codul penal, deoarece dispoziția dată are la origine persoana, care are a reparat prejudiciu părți vătămate, deși a comis contravenții, însă anterior nu a comis infracțiuni, de comportamentul acestuia până la săvârșirea infracţiuni, atitudinea şi modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală şi de judecare a cauzei, faţă de cele comise şi cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă din momentul descoperirii ei.

Potrivit art. 90^1 alin. (1) din Codul penal, în cazul în care instanţa de judecată, ţinând cont de circumstanţele cauzei şi de personalitatea vinovatului, ajunge la concluzia că nu este raţional

ca acesta să execute întreaga pedeapsă cu închisoare în penitenciar, aceasta poate dispune suspendarea parţială a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând în hotărâre perioada de executare a pedepsei în închisoare şi perioada de probaţiune sau, după caz, termenul de probă, precum şi motivele condamnării cu suspendarea parţială a executării pedepsei, astfel că prima parte a pedepsei se execută în penitenciar, iar restul pedepsei se suspendă.

La fel, se specifică că aplicarea prevederilor art. 90^1 din Codul penal în partea suspendării condiţionate a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită condamnatului prin lege de a se corecta.

Aşadar, ținând cont de gravitatea faptei săvârșite, de persoana inculpatului Groza Serghei care anterior a comis infracțiuni similare, de vîrsta pe care o are inculpatul și că nu a mai fost deţinut în instituţii penitenciare, instanţa consideră că corijarea şi reeducarea inculpatului poate avea loc parțial fără izolarea sa de societate, cu suspendarea parţială a executării a pedepsei, astfel că în speță nu este nici un impediment pentru aplicarea acestei norme de drept şi astfel se va asigura şi garanţia existenței unui proces echitabil, dar totodată reieşind din gravitatea infracţiunii comise, acesta urmează să execute parţial sancţiunea aplicată cu detenţie în penitenciar de tip semiînchis.

Aşadar, instanţa reține că instituția suspendării parţiale a executării pedepsei cu închisoare nu trebuie privită ca un avantaj acordat de lege infractorilor, ci trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială, care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă, în condiţiile, când la etapa actuală, se pune accentul pe căi de reeducare a persoanelor condamnate nu prin privare de libertate, dar prin cele neprivative de libertate, care, ar fi mai eficiente, or şi Curtea Europeană în jurisprudenţa sa, s-a pronunţat în favoarea folosirii măsurilor neprivative de libertate (cauza *Varga şi alţii împotriva Ungariei*, hotărârea din 10 martie 2015, § 104; cauza *Norbert Sikorski împotriva Poloniei*, hotărârea din 22 octombrie 2009, §158), statuând că trebuie să se ia în considerare alternativele disponibile detenției, şi nu aplicarea automată a pedepsei închisorii (cauza *Kyprianou împotriva Ciprului*, hotărârea din 15 decembrie 2005, § 108).

La rândul său, conform normei nr. 19 din Recomandarea CM/Rec (2017) 3 a Comitetului de Miniștri adresată statelor membre cu privire la normele europene privind sancțiunile și măsurile comunitare stabilește standardele Consiliului Europei privind sancțiunile/măsurile alternative la pedeapsa cu închisoarea, alternativele la pedeapsa cu închisoarea ar trebui să fie disponibile pentru a fi utilizate în cât mai multe cauze posibil şi prin urmare, orice obstacole formale, inclusiv de natură juridică, ce împiedică utilizarea unor pedepse și măsuri alternative în cauzele cu infracțiuni grave și recidivă sau în legătură cu anumite tipuri de infracțiuni, sau orice alte limitări legale ar trebui revizuite și eliminate în măsura în care acest lucru este necesar, iar astfel de constrângeri pot diminua capacitatea pedepselor și a măsurilor alternative de a contribui la scăderea numărului de persoane din penitenciare.

Respectiv, conform Recomandării nr. R(92)17 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei referitoare la consecvența în pronunțarea sentințelor, atât legislația, cât și instanța judecătorească ar trebui să ia în considerare individualizarea pedepsei, iar prin urmare, pentru a evita dificultățile neobișnuite și a nu afecta reabilitarea infractorului, trebuie să se țină seama de circumstanțele personale ale infractorului și, în special, de impactul probabil al pedepsei asupra fiecărui infractor în mod individual *(norma A.8)* şi mai mult, caracterul de *ultimum remedium* al pedepselor privative de libertate este crucial pentru conceptul de politici penale și al unei legi penale umane și liberale.

Astfel, pedeapsa cu închisoarea ar trebui aplicată numai în acele cazuri în care, ținând seama de toate circumstanțele relevante, gravitatea infracțiunii ar face ca orice altă pedeapsă în mod clar să fie inadecvată *(normele B.2 şi B.5 ale Recomandării nr. R(92)17)*.

În acest context, instanţa statuează în privinţa suspendării parţiale a executării pedepsei cu închisoare în privinţa inculpatului Groza Serghei, acesta urmând să execute pedeapsa cu închisoare reduse cu 2 ani, adică pentru o perioadă de 2 ani, cu ispăşirea acesteia în penitenciar de tip semiînchis, în aşa fel încât ultimul să se convingă de necesitatea respectării legii penale şi evitarea în viitor a săvârşirii unor fapte similare, iar restul pedepsei în cuantum de 2 ani se va suspenda condiţionat, pe o perioadă de probaţiune de 2 ani.

De asemenea, în conformitate cu prevederile alin. (5) din art. 90^1 al Codului penal, pentru a asigura corectarea condamnatului, instanţa îl va obliga pe Groza Serghei, ca în conformitate cu art. 90 alin. (6) pct. a), b) și g) din Codul penal, în perioada de probaţiune: să se prezinte la organul de probaţiune la datele fixate de acesta; să anunţe în scris, în prealabil, despre schimbarea domiciliului sau orice deplasare care depăşeşte 5 zile; să participe la programe probaţionale.

În subsidiar, instanţa explică inculpatului Groza Serghei că, reieşind din prevederile art. 90^1 alin. (6) şi (7) din Codul penal, în cazul în care cel condamnat cu suspendarea parțială a executării pedepsei cu închisoare săvârşeşte în perioada de probaţiune sau, după caz, în termenul de probă o nouă infracţiune intenţionată sau încalcă în mod sistematic obligaţiile stabilite, instanţa de judecată îi stabileşte o pedeapsă în condiţiile art. 85 dacă, după caz, nu sânt aplicabile prevederile alin. (7) din prezentul articol.

Respectiv, ultimul articol stipulează că în cazul în care cel condamnat cu suspendarea parțială a executării pedepsei cu închisoare săvârşeşte în perioada de probaţiune sau, după caz, în termenul de probă o infracţiune din imprudenţă sau o infracţiune intenţionată uşoară sau mai puţin gravă, problema anulării sau menţinerii condamnării cu suspendarea parțială a executării pedepsei cu închisoare se soluţionează de către instanţa de judecată, la demersul organului care exercită supravegherea asupra comportamentului celor condamnați cu suspendarea executării pedepsei.

Concomitent, reieşind din faptul condamnării inculpatului la o pedeapsă cu închisoare, care urmează a fi executată parțial, termenul de executare a acesteia, pentru inculpatul Groza Serghei se va calcula din momentul reținerii sale.

6. Cu referire la măsura preventivă.

În corespundere cu prevederile art. 385 alin. (1) pct. 15) şi art. 395 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, instanţa urmează să se expună în privinţa măsurii preventivă ce se va aplica inculpatului până când sentinţa va deveni definitivă.

În contextul dezbaterilor judiciare procurorul a solicitat aplicarea în privința inculpatului a măsurii preventive arestarea preventiva, iar apărătorul a solicitat aplicarea unei măsuri preventive nonprevative de liberate.

Analizând materialele dosarului penal, la momentul emiterii sentinței, instanța statuează că inculpatul Groza Serghei nu se află sub imperiul vreunei măsurii preventive.

Totuşi, în drept, instanţa menţionează că în temeiul art.329 alin.(1) din Codul de procedură penală, la judecarea cauzei, instanţa, din oficiu sau la cererea părţilor şi ascultând opiniile acestora, este în drept să dispună *aplicarea*, înlocuirea sau revocarea măsurii preventive aplicate inculpatului, iar o nouă cerere de aplicare, înlocuire sau revocare a măsurii preventive poate fi depusă dacă au apărut temeiuri pentru aceasta, dar nu mai devreme decât peste o lună

după ce încheierea precedentă privind această chestiune a intrat în vigoare sau dacă nu au intervenit noi împrejurări care condiţionează noua cerere.

Instanţa constată că potrivit art. 175 alin. (1) şi (2) din Codul de procedură penală, constituie măsuri preventive măsurile cu caracter de constrângere orientate în scopul *asigurării de către instanţă a executării sentinţei*.

În acest mod, i**nstanţa consideră la moment** imposibilă aplicarea atât faţă de Groza Serghei a unei măsuri preventive mai blânde decât arestul preventiv, pentru a exclude posibilitatea de a fi prejudiciat cursul normal al executării sentinţei de condamnare cu închisoare, constatând prezenţa circumstanţelor excepţionale, care determină necesitatea aplicării măsurii preventive respective.

Instanţa de judecată reţine că, în cazul dat, aplicând măsura preventivă sub formă de arest prin sentinţă, până la rămânerea definitivă a acesteia, nu mai este încălcat dreptul acuzatului la libertate şi siguranţă, prevăzut de art. 5 CEDO, or privarea de libertate a ultimului este deja justificată, întemeiată şi necesară într-o societate democratică, urmărind un scop legal, atât de a împiedica *să se ascundă de organele de drept* , cât şi *să se asigure executarea sentinţei*, fiind astfel respectat principiul proporţionalităţii între dreptul persoanei la libertate, garantat de lege şi necesitatea aplicării faţă de el a arestului preventiv.

Or, potrivit articolului 5 § 1 lit. a) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, se conchide că nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția *dacă este deținut legal pe baza condamnării pronunțate* de către un tribunal competent.

Relevant, în acest sens este Hotărârea lui *Savca împotriva Republica Moldova*, unde Curtea Europeană a respins pretențiile reclamantului invocate în temeiul articolului 5 § 1 din Convenție privind deținerea sa ilegală după pronunțarea sentinței de condamnare de instanța de fond, reamintind că detenția preventivă se încheie în momentul în care persoana deținută este eliberată și/sau îi este stabilită pedeapsa, fie și de către o instanţă de fond (a se vedea *Wemhoff v. Germania*, § 9; *Labita v. Italia [MC]*, hotărârea din 6 aprilie 2000, § 147; *Kalashnikov v. Federaţia Rusă*, hotărârea din 15 iulie 2002, § 110; *Solmaz v. Turcia*, hotărârea din 16 ianuarie 2007, §§ 23-24).

În aceste circumstanţe, instanţa consideră că suntem în prezenţa cazului în care este o necesitate absolută de a aplica măsura de constrângere sub formă de arest preventiv faţă de Groza Serghei, deoarece doar această măsură preventivă este reală şi efectivă în cazul dat şi va asigura comportamentul respectiv al acestuia pentru executarea sentinţei emise în mod efectiv.

7. Cu privire la cheltuieli judiciare

În cadrul dezbaterilor judiciare acuzatorul de stat Vasile Botnarenco a solicitat încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare în mărime de 320 de lei survenite în urma efectuării Raportului de expertiză judiciară medico-legală nr. 202526D0110 din 30 octombrie 2025, în care este indicat costul în cuantum de 320 de lei (f.d. 53-54).

Instanţa reţine în fapt că potrivit tabelului invocat în raportul de expertiză judiciară nr. 202526D0110 din 30 octombrie 2025, cheltuielile suportate cu ocazia efectuării examinării şi expertizării persoanei constituie suma de 320 lei, fiind autentificată prin semnăturile şi impresiunea ştampilei expertului Sergiu Railean.

În drept, conform art. 229 alin.(1), (2) şi (3) din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare sînt suportate de condamnat sau sânt trecute în contul statului. Instanţa de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepţia sumelor plătite interpreţilor, traducătorilor, precum şi apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistenţă juridică garantată de stat, atunci cînd aceasta o cer interesele justiţiei şi

condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi suportată şi de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum şi de persoana în privinţa căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeiuri de nereabilitare. Instanţa poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parţial, condamnatul sau persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare în caz de insolvabilitate a acestora sau dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanţial asupra situaţiei materiale a persoanelor care se află la întreţinerea lor.

Potrivit prevederilor art. 227 alin. (1) din Codul de procedură penală, cheltuieli judiciare sânt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfăşurări a procesului penal.

Potrivit alin.(3) a aceleiași norme, cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate. Alineatul (3) a normei indicate este o normă generală şi nu obligă statul să suporte cheltuielile, ci doar să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acţiunilor organului de urmărire penală şi pentru a nu condiţiona termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor judiciare de la părţile în proces.

Conform prevederilor art. 143 alin. (1), pct. 1) şi 6) din Codul de procedură penală, se statuează că cazurile când efectuarea expertizei este obligatorie se determină în situaţia determinarii gradului de gravitate şi a caracterului vătămărilor integrităţii corporale sau când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză.

Astfel, ținând cont de faptul că alin. (2) al art. 143 din Codul de procedură penală a fost abrogat prin Legea pentru modificarea si completarea unor acte legislative nr. 316, potrivit căruia „Plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul mijloacelor bugetului de stat”, solicitarea procurorului cu privire la încasarea de la inculpatul Groza Serghei în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în mărime 320 lei cu titlu de cheltuieli suportate pentru efectuarea raportului judiciar nr. 202526D0110 din 30 octombrie 2025, este considerată de instanţă ca fiind întemeiată şi va fi admisă.

În circumstanţele specifice cauzei date, instanţa a luat în considerare şi jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului, în condiţia neadmiterii încasării unor cheltuieli de judecată prea mari din contul inculpatului (cauzele Kreuz împotriva Poloniei (nr. 1), §§ 60-67; Podbielski şi PPU Polpure împotriva Poloniei, §§ 65-66; Weissman şi alţii împotriva României, § 42 şi a contrario Reuther împotriva Germaniei (dec.)), precum şi faptul că partea care a câștigat procesul nu va putea obține rambursarea unor cheltuieli decât în măsura în care se constată realitatea, necesitatea și caracterul lor rezonabil (cauza Costin versus România, hotărârea din 26 mai 2005; cauza Străin și alții versus România, hotărârea din 21 iulie 2005; cauza Petre versus România, hotărârea din 27 iulie 2006, etc.).

Prin urmare, raportând circumstanțele de fapt la prevederile legale, instanța de judecată va admite cerința acuzatorului de stat privind încasarea din contul inculpatului Groza Serghei a cheltuielilor judiciare în cuantum de 320 lei, suportate pentru efectuarea expertizei judiciare.

8. Cu privire la mijloacele materiale de probă.

Cu referire la prevederile art. 161-162, art.385 alin.(1) pct.13, art.397 pct. 3) din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată hotărăște chestiunea cu privire la corpurile delicte.

Potrivit art. 162 alin. (1) pct. 1) și 3) din Codul de procedură penală, în cazul în care procurorul dispune încetarea urmăririi penale sau în cazul soluţionării cauzei în fond, se hotărăşte chestiunea cu privire la corpurile delicte.

În acest caz, uneltele care au servit la săvîrşirea infracţiunii vor fi confiscate şi predate instituţiilor respective sau nimicite, iar lucrurile care nu prezintă nici o valoare şi care nu pot fi

utilizate vor fi distruse, iar în cazurile în care sînt cerute de persoane ori instituţii interesate, ele pot fi remise acestora.

La caz, instanța de judecată reține, că prin ordonanța ofițerului de urmărire penală din 17 noiembrie 2025 a fost recunoscut în calitate de corp delict un cuțit (f.d.17), ce se păstrează în camera de păstrare a corpurilor delicte din cadrul a IP Șoldănești.

Fiind utilizat în contextul săvârşirii infracţiunii și statuând ca un obiect, care nu prezintă nici o valoare, instanţa va dispune, în baza art. 162 alin. (1) pct. 1) şi 3) din Codul de procedură penală nimicirea cuțitului din momentul rămânerii definitive a prezentei sentinţe.

9. În contextul celor expuse și a probelor cercetate sub toate aspectele, complet și obiectiv, în conformitate cu prevederile articolului 70, 80^1 și 90^1 din Codul penal, articolelor 340, 364^1, 384-389, 392-395 și 437 alin. (1) pct. 1^4) din Codul de procedură penală, instanța de judecată,

H O T Ă R Ă Ş T E:

Se recunoaște vinovat ***Groza Serghei Serafim*** în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) din Codul penal, se condamnă, iar cu aplicarea art. 80^1 alin. (1) din Codul penal, i se stabileşte o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 4 (patru) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În conformitate cu prevederile art. 90^1 din Codul penal, Groza Serghei Serafim va executa pedeapsa cu închisoare pe un termen de 2 (doi) ani, în penitenciar de tip semiînchis, iar executarea restului pedepsei aplicate cu închisoare pe un termen de 2 (doi) ani, se suspendă parţial pe o perioadă de probaţiune de 2 (doi) ani, dacă în acest termen, condamnatul nu va săvârși o nouă infracţiune şi prin respectarea condițiilor probațiunii, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Potrivit art. 90^1 alin. (5) din Codul penal, se obligă Groza Serghei Serafim, ca în perioada de probaţiune:

- să se prezinte la organul de probaţiune la datele fixate de acesta;

- să anunţe în scris, în prealabil, despre schimbarea domiciliului sau orice deplasare care depăşeşte 5 zile;

- să participe la programe probaţionale.

Controlul asupra executării de către Groza Serghei Serafim a obligațiilor stabilite prin prezenta sentinţă în perioada de probațiune, se pune în seama organului de probaţiune din raza teritorială a domiciliului acestuia.

Termenul de executare pedepsei în privința lui Groza Serghei Serafim se va calcula din momentul reţinerii acestuia.

Până la data când sentinţa va deveni definitivă, se aplică în privinţa lui Groza Serghei Serafim măsura preventivă – *arestul preventiv*.

Se încasează de la Groza Serghei în beneficiul statului suma de 320 (trei sute douăzeci) lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Corpul delict – un cuțit de bucătărie, după intrarea sentinței în vigoare, urmează a fi nimicit.

Sentinţa este cu drept de atac în ordine de recurs la Curtea de Apel Nord în termen de 15 (cincisprezece) zile, prin intermediul Judecătoriei Orhei, sediul Rezina, din momentul pronunțării integrale a acesteia.

Preşedintele şedinţei,
judecător **/semnătura/** **Eugeniu Russ**

Copia corespunde originalului,
Judecător **Eugeniu Russ**